Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Venstres program
Ophav:
Ressourcetype:
Ressourcetype:
Oprindelsesdato: 1953

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program
Opstilling: DA-småtryk. Politik 8
Kommentar: Dette program er vedtaget på Venstres landsmøde i Odense den 16. og 17. sept. 1948. Afsnittet om forfatningen er ændret på et landsmøde i København den 28. aug. 1953
Relateret:
Relateret:
Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret
Venstres program 3
Venstres program 4
Venstres program 5
Venstres program 6
Venstres program 7
Venstres program 8
Venstres program 9
Venstres program 10
Venstres program 11
Venstres program 12
Venstres program 13
Venstres program 14
Venstres program 15
Venstres program 16
Venstres program 17
Venstres program 18
Venstres program 19
Venstres program 20
Venstres program 21
Venstres program 22
Venstres program 23
Venstres program 24
Venstres program 25
Venstres program 26

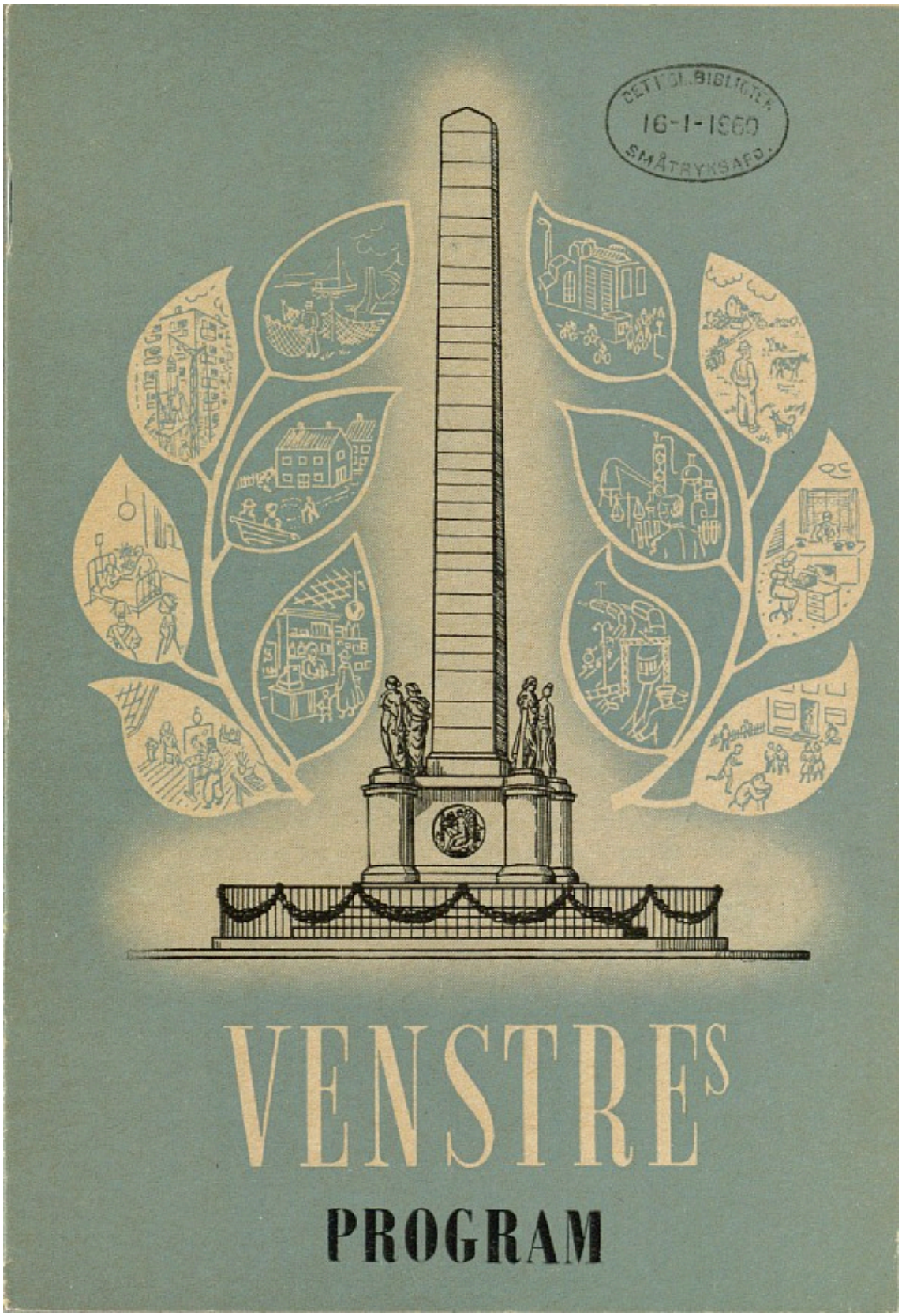

DETK. BIBLIOTEK
16-1-1960
SMÅTRYKSAFD.

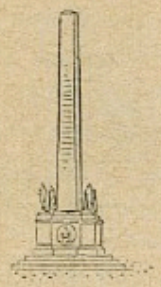

VENSTRES PROGRAM

På frihedens grund skal folket bygge sin fremtid. Frihed under ansvar er den lov, der skal gælde som rettesnor for folket som helhed såvelsom for den enkelte borger.

Grundloven har sikret et frit folkestyre med lige ret for alle til at deltage i landets styrelse; men den politiske frihed vil være en skal uden kærne, hvis den ikke ledsages af *personlig* frihed i videst mulig udstrækning. Respekten for det enkelte menneskes værdi må præge statens forhold til dens borgere, og enhver, kvinde og mand, fattig og rig, må have adgang til at leve sit eget liv og udfolde sine evner. Vi kræver derfor åndsfriheden, arbejdsfriheden og erhvervsfriheden sikret mod alle forsøg på undertrykkelse gennem stats- og organisationstvang. Kun demokratiske metoder kan anerkendes i det offentlige liv.

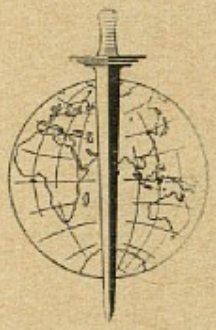

Udenrigs- og forsvarspolitik

Dansk udenrigs- og forsvarspolitik må have til formål at støtte enhver bestræbelse for at sikre fredens, frihedens og rettens grundsætninger folkene og staterne imellem. Danmark bør efter evne yde sit bidrag til et internationalt arbejde efter disse linier og må påtage sig de nationale forpligtelser, som flyder her af.

Som et led i en virksom indsats herfor må Danmark tage del i det samarbejde, der udfoldes for at styrke Europas genopbygning på sand demokratisk grund. Det nordiske samarbejde tilpasses denne opgave og må iøvrigt udbygges på ethvert område, der har fælles interesse for de nordiske folk.

Det danske forsvars genrejsning må foregå under hensyntagen til vore internationale forpligtelser, men må tillige være udtryk for det danske folks vilje til at værne sin egen selvstændighed og frihed. Beskyttelsen af civilbefolkningen organiseres på effektiv måde.

National selvstændighed er den første betingelse for et frit folkeliv. Et frit Danmark har vi fået i arv fra vore

fædre, et frit Danmark ønsker vi at efterlade vore børn. Rigsenheden må hævdes. Forbindelsen mellem alle danske, indenfor og udenfor landets grænser, må styrkes og udvikles til fremme af dansk nationalitet og kultur.

Venstre vil arbejde for, at sydslesvigernes selvbestemmelsesret bliver en realitet. Vore landsmænd syd for grænsen bør virksomt støttes i deres kamp for at hævde og genoplive deres historisk bestemte danskhed.

I det hele må det være opgaven for dansk udenrigspolitik på rette tid og sted at varetage de nationale danske interesser, der er knyttet til den fremtidige ordning af Sydslesvigs forhold.

Forfatningen

Vort forfatningssystem bør på den lige og almindelige valgrets grund have det formål at sikre og styrke folketingets lovgivende og kontrollerende myndighed samt at opretholde et fast værn for grundlovens frihedsbestemmelser, domstolenes uafhængighed og ejendomsrettens ukrænkelighed.

Retsplejen skal til enhver tid og under alle forhold holdes absolut adskilt fra forvaltningen.

Økonomiske grundsætninger

Opgaven for den økonomiske politik må være at skabe forudsætninger for den bedst mulige udnyttelse af de værdiskabende kræfter, således at produktionen og dermed den almindelige velstand og den sociale tryghed kan forøges. Grundsætningerne for en sådan politik må efter Venstres mening være følgende:

1. Det private initiativ, der i forbindelse med den private ejendomsret har skabt den moderne produktion og omsætning, må fortsat bevares som løftestangen for det økonomiske fremskridt. De af samfundet fastsatte begrænsninger i disse principper må ikke være af en sådan karakter, at de hemmer naturlige arbejds- og erhvervsmuligheder.

2. Den enkelte borgers ansvar for sig selv må opretholdes, og hans frihed til at udfolde evner og kræfter inden for de rammer, som hensynet til samfundsvellet kræver, må genvindes og værnes.

3. Konkurrencen må sikres som den bestemmende regulator for det økonomiske liv og den nødvendige spore til fremdrift.

Den moderne økonomiske liberalisme er en udpræget *social samfundsopfattelse.* I kraft af de foran nævnte principper må det forhindres, at nogle borgere ved hjælp af *monopoler* o. l. skaber sig en urimelig fortjeneste eller magtstilling på det øvrige folks bekostning.

Iøvrigt må man særligt gennem penge- og finanspolitikken søge at *udjævne konjunktursvingningerne* for at forebygge de store kriser, der svækker erhvervslivet, og de

lange arbejdsløshedsperioder, der har været de senere årtiers største sociale onde.

Venstre erkender, at forudsætningerne for den økonomiske virksomhed, særlig i urolige tider kan stille samfundsmagten over for betydningsfulde opgaver, ligesom der på visse områder kan kræves direkte regulerende indgreb i det økonomiske livs gang. Afgørende må dog her være indgrebenes *art* og *formål*. Venstre kan medvirke til indgreb, der giver forøgede arbejdsmuligheder, betrygger erhvervsfriheden eller tilstræber lighed i vilkår for næringslivet.

Det må her betones, at den *økonomiske politik er en helhed*, hvor de enkelte bestanddele: handelspolitik, pengepolitik, finanspolitik og socialpolitik m. v. må afpasses efter hinanden på en sådan måde, at Venstres mål: arbejde og god fortjeneste til hele folket kan nås.

Venstre vender sig skarpt mod indgreb, der undergraver erhvervenes frihed og selvstændighed eller fremkalder mangel på ligevægt i det økonomiske system. Et statsdirigeret erhvervsliv med dets overhåndtagende administration er ikke blot ødelæggende for de økonomiske fremskridt, men også farlig for den *politiske* og *personlige* frihed.

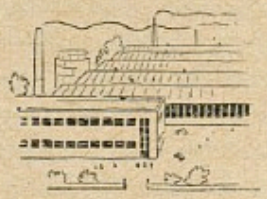

Handels- og erhvervspolitik

Handelspolitikkens opgave må være at skabe frie vilkår for udenrigshandelen, da en stor handel med omverdenen er en betingelse for udviklingen af vort næringsliv samt beskæftigelsen af befolkningen ved nyttigt arbejde og dermed for en tilfredsstillende levefod.

I den indre erhvervspolitik gælder det at sikre konkurrencens opretholdelse og hindre, at monopoler eller organisationer får magt til at afskære arbejdere og erhvervsdrivende fra adgangen til at udfolde deres evner og sætte dem ind, hvor der er behov derfor.

Staten bør støtte næringslivets egne bestræbelser for ved teknisk forskning, opdyrkning af nye markeder og dygtiggørelse af ungdommen at fremme produktion og handel. Ved støtte til mindrebemidlede, der vil begynde egne virksomheder, bør den bidrage til, at initiativet ikke fratages de mindre kapitalstærke, men at en selvstændig mellemstand får mulighed for at eksistere og gøre sig gældende.

1 *Udenrigshandelen*

Ikke blot landbrug og fiskeri, men i stigende grad også industri og håndværk, har trods mange års restriktioner kunnet oparbejde en betydende moderne eksportproduktion. At skabe større frihed for denne og for eksporthandelen samt skibsfarten vil mere end noget andet kunne bidrage til afhjælpning af de valutavanskeligheder, der har hemmet importen og derved i en lang årrække indskrænket mulighederne for et frugtbart initiativ her i landet. Større frihed i udenrigshandelen vil desuden være det bedste middel til

at forebygge snævre monopol- og ringdannelser i indlandet og fremhjælpe en sund prisdannelse og konkurrence på det danske marked.

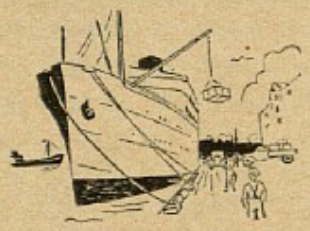

1. Direkte handelsrestriktioner, der kan være nødvendige i krigstider o. l., må afvikles i takt med genskabelsen af den økonomiske balance, og enhver må som hovedregel have ret til at importere og eksportere frit.

2. Toldpolitikken må revideres under hensyn til de senere års erfaringer. Ved forhandlinger om tarifændringer, der skyldes deltagelse i det internationale arbejde, bør lovgivningsmagten medvirke allerede ved forhandlingernes begyndelse. Værditold anvendes i så vid udstrækning som muligt.

3. Ved handelsaftaler med andre lande må det tilstræbes, at den snævre tosidede handel afløses af en friere vareudveksling landene imellem, således at hindringer for dansk udenrigshandel fjernes.

4. Danmark bør deltage i de internationale bestræbelser for at udvide og frigøre handelen. Inden for disse rammer må der arbejdes for en udvikling af den europæiske og specielt den nordiske samhandel.

2 *Erhvervslivet og arbejdsmarkedet*

Arbejds- og erhvervsfriheden må være lige for hver enkelt borger og sikres mod overgreb fra organisationsmagtens side. Der drages omsorg for, at kollektive sammenslutninger ikke etablerer sig som stater i staten i modstrid med samfundets almene interesser, men indordnes under disse:

1. Monopoler, prisaftaler og lign. må undergives samfundets kontrol, der skal beskytte forbrugerne mod urimelige priser. Samfundet må være berettiget til at gribe ind overfor organisationsmagt, der udnyttes til at hindre rimelig tilgang til et erhverv.

2. Næringslovgivningen må sikre den frie adgang til oprettelse af selvstændige virksomheder i erhvervene. Herved må det iagttages, at staten og kommunerne ikke uden vægtig grund overtager erhvervsvirksomhed, der normalt drives af private.

3. Ingen indskrænkning i den frie og lige adgang til erhverv og arbejde må begrundes med krav om medlemsskab i erhvervs- eller faglige organisationer. Ingen må kunne forpligtes til at indmelde sig i sådanne organisationer og beskæftigelse eller fri arbejdsret gøres betinget deraf. Organisationerne må ikke have magt til at hemme arbejdskraftens bevægelighed.

4. Arbejde, der iværksættes eller støttes af det offentlige, må ikke monopoliseres for bestemte grupper af personer, men bør stå åben for alle uanset organisationsforhold.

5. Funktionærernes retsstilling må — i overensstem-

melse med deres store betydning i det moderne erhvervsliv — fortsat sikres gennem lovgivningen.

6. Bestræbelserne for at opretholde ro på arbejdsmarkedet fremmes. Derfor bør man i videst muligt omfang bestræbe sig for at gøre forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere til et retsforhold og i dette øjemed søge de overenskomstmæssige og faglige domstole udviklet. Det samme gælder forligsinstitutionen. De forsøg, der — f. eks. ved oprettelse af samarbejdsudvalg o. l. — gøres for at skabe et tillidsfuldt samvirke mellem arbejdsgivere og arbejdere og knytte disse nærmere til virksomhederne, fortjener samfundets støtte. Det gælder også, hvor det er muligt, bestræbelserne for at skaffe arbejderne fastere ansættelsesforhold og gøre dem såvel som funktionærerne interesserede i virksomhedernes driftsresultat.

7. Da arbejdslønnen er et af de vigtigste led i vort prissystem, er det nødvendigt, at lønfastsættelser af større rækkevidde sker under hensyntagen til de økonomiske forhold i landet. Arbejdskampe kan være af en sådan karakter, at det må være samfundets ret at hindre dem eller bringe dem til ophør.

8. Statens og kommunernes tjenestemænd må sikres kår, der svarer til deres arbejde og uddannelse. Til gengæld kan strejkeret ikke anerkendes for tjenestemænd og andre fastansatte hos stat og kommune og koncessionerede selskaber. De kan kun opsige deres stillinger enkeltvis efter de for hver kategori gældende regler.

3 *Erhvervsfremmende foranstaltninger*

Et frit erhvervsliv vil altid selv arbejde på sin egen udvikling; men det er naturligt for staten at støtte bestræ-

belser, der har samfundsmæssig værdi, og de unge, der har de personlige betingelser, men ikke de nødvendige midler, bør i samfundets interesse hjælpes til at få selvstændig virksomhed i deres erhverv og egne hjem.

1. Den teknisk-videnskabelige forskning inden for landbrug, fiskeri, håndværk og industri og dens udnyttelse gennem konsulentvirksomhed støttes af staten; rationaliseringsarbejdet i alle erhverv har krav på den bistand, statens organer kan yde det.

2. Ungdommens uddannelse til de forskellige erhverv på fagskoler o. l. må nyde virksom støtte. Lærlingeloven indrettes sådan, at både mestrene og de unges forældre bliver interesserede i, at det fornødne antal får en god uddannelse.

3. Gennem udenrigstjenesten og på anden måde støttes handelens og de øvrige erhvervs arbejde for at opdyrke nye markeder, ikke mindst i oversøiske lande.

4. Ved udlån, navnlig til mindre, selvstændige virksomheder i fiskeri, småskibsfart, håndværk og industri bør staten støtte disses bestræbelser for at opnå den fornødne effektivitet.

5. Unge landmænd, der ønsker egen bedrift, bør fortsat have bistand hertil på rimelige vilkår. Byggeforskrifter må ikke unødigt belaste økonomien i nye brug.

6. Ved fordelagtige statslån må der skabes mulighed for, at arbejdere i by og på land kan få egne hjem.

7. Det private byggeri bør virksomt fremmes og må ikke gennem offentlige foranstaltninger stilles i skygge til fordel for det risikofri, i væsentlig grad på offentlig støtte hvilende byggeri. Under boligmangel må der opretholdes en boliglovgivning, der hindrer udnyttelse af mangel på lejligheder.

Statsstøtte til finansiering inden for erhvervene bør fortrinsvis gives til unge, der selv har præsteret en opsparing og gjort noget for deres uddannelse.

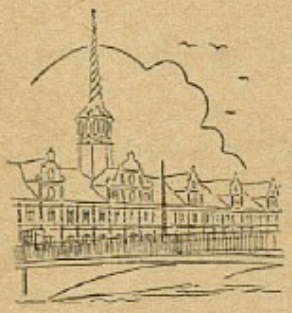

Penge-, finans- og skattepolitik

Opgaven for *pengepolitikken* er at sikre en vis økonomisk stabilitet og navnlig hindre for store svingninger i kronens købeevne og i beskæftigelsen. Opståede tendenser til inflation må modarbejdes ved, at nationalbanken begrænser kreditgivningen og ved, at staten inddrager købekraft med det formål at skabe balance mellem produktion og forbrug samt eventuelt ved optagelse af statslån, hvis provenu båndlægges. Omvendt må i depressionstider arbejdsløsheden bekæmpes ved en mere udstrakt kreditgivning og ved, at staten letter skattetrykket og iværksætter

eller støtter beskæftigelsesforanstaltninger. Offentlige arbejder bør fortrinsvis henlægges til sådanne tider.

Over en længere periode må der være balance i statens husholdning.

I den offentlige økonomi skal der iøvrigt udvises sparsommelighed, og statens virksomhed må holdes inden for sådanne grænser, at skatterne ikke får en størrelse, der hemmer produktion og opsparing.

Nationalbanken bør normalt holde en så stor *valutareserve*, at den kan imødegå indtrædende vanskeligheder uden voldsom kreditindskrænkning eller anvendelse af direkte restriktioner.

En forenkling af administrationen og en forstandig decentralisering bør tilstræbes.

Skattesystemet må tages op til en grundig revision, hvorved bl. a. følgende iagttages:

1. Udgiftsfordelingen mellem stat og kommuner ændres. Refusionsforbundet, den fælleskommunale udligningsfond og erhvervsskatten ophæves. Staten bør i øget omfang bære lovbestemte udgifter og andre byrder, hvis omfang afgøres af hele samfundets udvikling. Kommunerne bør til gengæld i højere grad bære de udgifter, de selv har afgørende indflydelse på.

2. I statsbeskatningen bør hensyn tages til opsparingen, dels ved at en ikke uvæsentlig del af skatterne lægges på forbruget, dels ved at mindre formuer fritages for formueskat.

3. Forbrugsafgifterne må fortrinsvis lægges på sådanne områder, at det nødvendige forbrug og herunder især børnenes naturlige forbrug skånes.

4. De direkte skatter må ikke have så stærk progression, at det ikke betaler sig at forøge sin indkomst og formue. Foranstaltninger til at lette beskatningen for opsparede beløb bør overvejes. Det nugældende princip om adgang til at fradrage erlagt skat i næste års skattepligtige indkomst må opretholdes.

5. Kooperative virksomheder bør beskattes på lige fod med andre virksomheder.

6. Ejendomsbeskatningen i sin helhed må optages til revision, i hvilken forbindelse amtskommunerne bør have adgang til at udskrive en del af skatterne på indkomst.

Socialpolitik

Sociallovgivningen må i overensstemmelse med den økonomiske udvikling og erhvervslivets bæreevne yde en forsvarlig hjælp til dem, der uforskyldt er kommet i nød, men samtidig bør den i stigende grad indrettes på at *forebygge*, at nød indtræder.

Herudover må imidlertid en *opbyggende* social politik have til formål at hjælpe dem, der nu savner den ønskelige økonomiske tryghed, i arbejdet for at forbedre og sikre deres stilling og give deres børn en uddannelse, der svarer til deres evner.

I denne forbindelse må fremhæves, at også store dele af den i programmets andre afsnit skitserede politik har et socialt sigte. Dette gælder således *erhvervspolitikken* (f. eks. lærlingelovgivningen og udlån til unge, der begynder selv-

stændig virksomhed), *skattepolitikken* (begunstigelse af opsparing) og den *kulturelle politik* (støtte til mindrebemidledes uddannelse). Kan der samtidig opnås fastere ansættelsesvilkår for en stigende del af arbejderne og i det hele en mere konstant beskæftigelse, vil den sociale tryghed vokse og de ødelæggende klasseforskelle træde mere og mere i baggrunden. Dette må efter Venstres mening være det videre formål med en konstruktiv, socialt betonet politik.

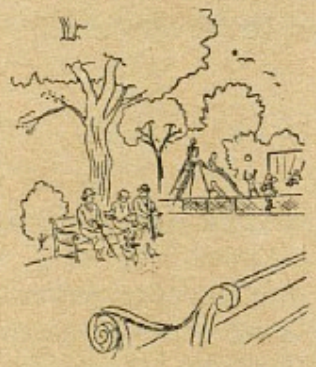

I overensstemmelse hermed må princippet *hjælp til selvhjælp* være en hovedhjørnesten i socialpolitikken. Denne må ikke svække de understøttedes lyst til at klare sig selv, men bør indeholde en opmuntring til dem om at søge arbejde og til ved opsparing at forbedre deres stilling.

Af enkeltheder skal særlig fremhæves:

1. Et godt og betryggende forsorgs- og forsikringssystem opretholdes for gamle, enker, syge, invalider samt ulykkeligt stillede børn og unge.

2. En kommende folkeforsikrings- eller pensionsordning må opbygges således, at den ikke svækker opsparingsviljen.

3. Det er afgørende vigtigt, at alle børn får mulighed for god pleje og omsorg under opvæksten. Der bør skaffes mere udbredt adgang til benyttelse af vuggestuer, børnehaver og fritidshjem. Iøvrigt fastholdes forældrenes ansvar for børnenes underhold.

4. Uanset, om den ekstraordinære boligforsyningspolitik afvikles, bør en væsentlig højnelse af boligstandarden tilstræbes, og der må ydes hjælp til, at børnerige familier kan faa tilstrækkelige boliger.

5. De sociale love må administreres således, at ingen kommune kommer til at betale for andre kommuners ødselhed.

6. Arbejdsløshedsforsikring med offentligt tilskud organiseres på neutral grund uden fortrinsstilling for medlemmer af bestemte fagorganisationer.

7. Når der er tilmeldt ledige, og når der samtidig på andre områder hersker mangel på arbejdskraft, skal der lukkes for understøttelse til ugifte, som er i stand til at udføre det pågældende arbejde.

8. Ved foranstaltninger til bekæmpelse af arbejdsløshed må betingelserne formes således, at kommunerne er interesserede i at sætte arbejde i gang. Det skal kunne betale sig for de pågældende selv at søge arbejde på det frie

marked. Iøvrigt må der være muligheder for omskoling og for oplæring, hvor behovet for arbejdskraft ellers ikke kan dækkes.

9. Ædruelighedsarbejdet i vort folk støttes fremdeles ved modarbejdelse af alkoholmisbrug og ved fremme af oplysningsarbejdet.

Foruden ved den del af sociallovgivningen, der har sundhedsmæssig virkning, *fremmes sygdomsbekæmpelsen* og *sygdomsforebyggelsen* samt det *sundhedsbevarende arbejde* gennem den egentlige sundhedslovgivning, der uden hensyn til sociallovgivningens begrænsninger omfatter alle i samfundet.

Kulturelle forhold

Den kulturelle frihed i Danmark bevares, og det stedlige selvstyre på skolens og kirkens område opretholdes og videreføres, således at den på kristen grund skabte danske kultur kan udvikles gennem et frit samvirke mellem hjem, skole og kirke til styrkelse af det danske folks moralske kraft.

Muligheder for ungdommens dygtiggørelse og forskningens trivsel må sikres effektivt, og dansk kultur i udlandet må nyde virksom støtte.

1. Folkekirken opretholdes på evangelisk-luthersk grund. Den kirkelige lovgivning bør sikre åndsfriheden in-

den for kirken og de enkelte menigheders selvstyre inden for folkekirkens rammer.

2. Skole- og undervisningsfriheden må værnes. Forældrene må i første række have ansvaret for deres børns undervisning og opdragelse. De stedlige skolemyndigheder bør have afgørende indflydelse på den enkelte kommunes skolevæsen. Overordnede myndigheder må ikke foretage ensretning eller hindre at nye skoletanker prøves. Lærernes selvstændighed og frihed i undervisningen sikres.

Det nationale mindretal bør fortsat sikres samme skole- og undervisningsfrihed som alle andre.

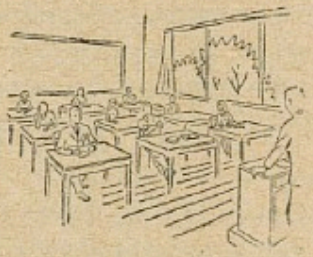

3. Folkeskolen skal have sit mål i sig selv og ikke betragtes som forskole for videregående undervisning. Kristendomsundervisningen bevares og gives sammen med fagene dansk, regning, skrivning og historie en fremskudt plads i undervisningen. Folkeskolen bør hvile paa folkekirkens bekendelses grund.

4. Læreruddannelsen må sikre, at de vordende lærere har den fornødne duelighed til at undervise i den alminde-

lige folkeskole, men også bibringe dem øget forståelse af den befolkning, de skal arbejde iblandt. Der bør være adgang til seminarierne for mænd og kvinder uden eksaminer.

5. De private skoler af forskellig art støttes så rigeligt, at de kan yde en undervisning, der står på højde med den offentlige skoles, og at ogsaa økonomisk svage hjem kan sende deres børn dertil. Tilsvarende gælder de private seminarier.

6. De unge — også de mindrebemidlede — bør have muligheder for den almene og faglige uddannelse, de føler trang til og har evner til. Højskoler, aften- og ungdomsskoler samt fagskoler og kursus af forskellig art bør nyde en virksom støtte, svarende til deres kulturelle værdi og deres betydning for erhvervslivet og hjemmene. Der bør være ligelig støtte for alle erhvervsgruppers ungdom.

7. Den højere undervisning må være indrettet på at kunne danne grundlag for videnskabelige studier, men også for en uddannelse med en praktisk gerning i samfundet for øje. Der bør skabes udvidet mulighed for, at også mindrebemidlede unge kan få den højeste uddannelse, hvis de har evner dertil. Forsknings- og lærefriheden ved de højere læreanstalter må værnes.

8. Kunst og videnskab støttes effektivt.

9. Idrættens betydning for de unges legemlige sundhed anerkendes, og støtten til idrættens organisationer opretholdes.

10. Radioen skal være åben for fri debat om tidens spørgsmål, både af kulturel, politisk og religiøs karakter, og den bør bringe udsendelser om dansk sprog og kultur for danske i udlandet. Radioen må ikke ensidigt benyttes til agitation for bestemte partier eller retninger.

11. Der bør ydes støtte til offentlige bogsamlinger med stedligt selvstyre.

Venstre kalder det danske folk til samling om en positiv genopbygningspolitik udadtil og indadtil. Freden skal vindes, frihed og fremskridt befæstes.

Som et frit og selvstændigt folk må vi værne og bygge vor egen fremtid. I samarbejde med andre stater med beslægtet demokratisk indstilling må vi yde vort bidrag til genvindelsen af tryghed og retsbunden sikkerhed i verden.

Vor indre genopbygning kræver genskabelse af den frihed, som er fremskridtets kilde. Det bundne økonomiske system, som krig og besættelse har skabt, må give plads for en effektiv afvikling med det formål at give de værdiskabende kræfters initiativ og fremdrift betryggende arbejdsvilkår. Venstre ønsker den økonomiske politik indordnet under dette hensyn. Vort erhvervslivs konkurrenceevne og tilvejebringelsen af et holdbart grundlag for den almene højnelse af vort folks materielle, åndelige og sociale kår er afhængig af, at dette sker fyldest.

Venstres politik bygger ikke alene på økonomiske synspunkter, men på en livsanskuelse og en samfundsopfattelse. Venstre er den socialistiske og kommunistiske statsforms afgjorte modstander, fordi den økonomiske frihed ud fra de grundsætninger, der er angivet i Venstres program, også

bedst sikrer den sociale frihed og tryghed, og fordi den, som erfaringerne har vist, til syvende og sidst er grundlaget for al anden frihed.

Derfor skal målet for Venstres arbejde nu som før være: et folk i frihed og under ansvar, et folk i arbejde.

Dette program er vedtaget på Venstres landsmøde i Odense den 16. og 17. sept. 1948. Afsnittet om forfatningen er ændret på et landsmøde i København den 28. aug. 1953.

Venstres landsorganisations sekretariat:

Hammerichsgade 14, København V. Tlf. central 3340. Partisekretær, folketingsmand Harald Nielsen og redaktør Kurt Sørensen.

Venstres ungdoms landsorganisation:

Hammerichsgade 14, København V. Tlf. central 3805. Landssekretær Verner Sinnbeck.

Venstres kvinder:

Formand: Fhv. folketingsmedlem fru Ellen Poulsen, Reventlowsvej 14, Odense. Tlf. 12 19 46.

Liberalt oplysningsforbund:

Hammerichsgade 14, København V. Tlf. byen 2896. Forretningsfører Egon Wagner Jensen.

FREDERIKSBORG AMTS AVIS BOGTRYKKERI
HILLERØD

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk